

כתב ואמרו רבנן [דצריך] לאזהורי שלא יבלע, אדרבה משמע לכאורה דאף אברכה קאי, ואי"ה בפריי יבואר.

אמר רב כל הנותן שלום קודם שיתפלל וכו'. עיין ב"י סימן פ"ט (ד"ה וכיון) הא דפריך ממתניתין, דלמא צפרא וכו', יש לומר דרכן בשלום והוא הדין דרכם בכריעה, עיין ב"י. וקודם שיתפלל היינו י"ח [ברכות], דאל"כ מה פריך מבין הפרקים מג"א סימן פ"ט (סק"ח). אבל הא דחפציו קודם שיתפלל יש אומרים לאחר ברכות שרי, יע"ש בסימן פ"ט (סעי' ג') מתרומת הדשן (סי' י"ח).

אמר ר' יונה וכו' כל העושה חפציו וכו' כדרך אידי וכו'. ורש"י גורס אמר רב אידי וכו'.

וברי"ף (ח.) ורא"ש (סי' ז') הגירסא אמר רב אידי אסור להלוך בדרך וכו', ועיין ב"י סימן פ"ט (ד"ה ומ"ש רבינו) כתב על דברי הטור, דלדרך בכלל חפציו הוא. ואיני יודע אמאי לא [פירש] כפשוטו גירסת הטור כגירסת אביו הרא"ש ז"ל. וחפציו דאסור נפקא מאבא בנימין לעיל דף ה' ע"ב, וברמב"ם פ"ו מהל' תפלה ה"ד ציין [הכסף משנה] אבא בנימין (שם כתב דף י"ד ולכאורה ט"ס). ולדרך, ציין מימרא דרב אידי. שוב ראיתי דבריו כנים כי מסידור הרמב"ם מלאכה ושלום ודרך, על כרחך כן. ובטור (סי' פ"ט), שלום חפציו ודרך, ואלו מאבא בנימין היה לסדר כרמב"ם חפציו מקודם. והוי יודע דבאליה רבה אות ד' לאיזה עסק ראה בעלמא שרי לילך, ועשיה אסור. א"כ אין נכלל דרך בעשיית חפציו, מה שאין כן אי אפילו לראות ולילך לעסקיו אסור, וודאי כל שכן יוצא לדרך דגלמוד מזה, ויש נפקא מינה לדינא, ובפריי (א"א סק"ז שם) יבואר אי"ה.

פיסקא אלו הן בין הפרקים. עיין כסף משנה פ"ב מקריאת שמע הי"ז בשם רבינו יונה [כיון] דלא מברכין לקרות שמע, משו"ה רשאי

לג. ושם כתב רבינו דאין להפסיק לא מפני הכבוד או יראה ולא לקריש וקדושה, וכן פסק המשנה ברורה.

לד. עיין במעדני יום טוב אות ת'.

לה. והמג"א (סימן ס"ו סק"ב) כתב דדוחה אפילו תפילה בציבור, והוכח במשנה ברורה שם ס"ק מ'.

[להפסיק], משא"כ בין ברכה לדבר שמברכין. ועיין מג"א סימן ר"ו אות ד' הביאו דשואל מפני הכבוד, ואפשר דאף פחות מכדי דיבור לכתחלה אין להפסיק. ואני מסופק מפני היראה אביו ורבו, אי רשאי בין ברכה לדבר שמברכין עליו, דהוה מצות עשה דכיבוד. ומיהו מדאין מפסיקין בפסוק א' דשמע, אע"ג דמצות עשה דכיבוד, אלא כל מקום שיש כבוד שמים דרבנן תו אתה ואביך חייבין וכו', כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בהל' ממרים (פ"ו הי"ב) וביו"ד הל' כיבוד (סי' ר"מ סעי' ט"ו) יע"ש, וגרע מטול גבל לתורי דרשאי. לפי זה צריך עיון אי רשאי להפסיק בין ברכה וכו' לאמן יהא שמיה רבא וכדומה, דבפרקים לא למדו אלא מק"ו כבוד ויראה, וכאן אסור, ואי"ה בפריי (סי' ר"ו) אשל אברהם סק"ד) אבאר בזה.²²

בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק. עיין ב"י (סי' ט"ו ד"ה וכתב) שצידד אי לרא"ש (סי' ח') בין אמת ליציב [מפסיק] וכו', ובשו"ע (סי' ס"ו סעי' ה') סיים בין ויאמר לאמת לבד. וברא"ש אין ראה, דאמת ליציב כמשמעה במשנה ע"כ אין הכי נמי דאפילו [מה דמפסיק] באמצע פרק אין מפסיק, ולאחר שכתב דאפילו באמצע סיים ויציב²³.

דף י"ד ע"ב

גמרא. אמר עולא הקורא קריאת שמע בלא תפילין כאלו מעיד עדות שקר בעצמו.

לשון נקי היא, ורבינו יונה (ח. ד"ה כל) פירש דעצמו ממש, שאומר ואין מקיים. ותפלה נמי אין להתפלל בלא תפילין יע"ש²⁴. (ד"ה הרצה) והא דאמר עדות שקר הא ידי חובת קריאת שמע יצא, ואידך אמר ידידי קריאת שמע כראוי נמי לא יצא כמו זבח בלא נסכים²⁵, עיין רבינו יונה (שם).

דף ט"ז ע"א

גמרא. אמר ליה רבא לא סבר מר כאילו טבל דכתיב ארחץ ולא כתיב ארחיץ. יראה

לו. וא"כ צריך לחזור ולקרות קריאת שמע עם התפילין, אבל בספר אלפסי זוטא להרמ"ע מפאנו כתב דלר' יוחנן אינו חוזר וקורא דאדם מביא קרבנות היום ונסכיו לאחר עשרים יום אבל לעולא צריך לחזור ולקרות [ועיין בשו"ת בית יצחק סימן י"ז סק"ג ובשו"ת משנה שכיד הניינא סימן א'].